

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan

”Den kämpande tron”

1 Mos 32:22-31

2 Kor 6:1-10

Matt 15:21-28

Ps: 253, 543:4, 670, 209, 231, 700:1, 86

Inom försvarsmakten får alla rekryter mot slutet av sin grundutbildning genomgå en vecka som kallas AGU. Det står för Aldrig Ge Upp. Under de dagarna får de öva på allt det fått lära samtidigt som de utsätts för stora psykiska och fysiska påfrestningar. Det är förstås inte roligt att frysa, vara trött och hungrig och inte veta nästa gång man får mat eller sömn, och dessutom upptäcka att det där med samarbete i grupp är kanske enkelt när alla är mätta och belåtna men inte lika lätt när de mindre trevliga sidorna kommer fram. Men de som kämpar sig igenom den här prövningen brukar i efterhand tycka att det var värt det och fått både ökad självkännedom och vuxit som människor.

Och om svårigheter kan få oss att mogna på det psykologiska planet så är det rimligt att tänka att samma sak gäller även andligt. Den kämpande tron är dagens rubrik och idag fick vi höra både om Jakobs fysiska kamp med en okänd vid Jabbok och den kananeiska kvinnans kamp med Jesus.

Det finns en mening med att vi möter motstånd. En tro som aldrig varit kämpande blir en ytlig tro. Den går inte på djupet, få inga rötter. Och då finns risken att den tynar bort och försvinner. Det är först när tron har genomgått en kamp som vi kan få kvitto på att den verkligen håller, och den växer på djupet. Och då upptäcker vi att tron är värd att kämpa för.

Jag tror att många kan känna igen sig i den kananeiska kvinnans kamp, hennes bönekamp för ett sjukt barn och en upplevelse av att inte få något svar från Gud. Precis som den här kvinnan blev ignorerad av Jesus.

Jag tänker att kvinnans enträgna rop pågick en lång stund. Hon gick efter Jesus och lärjungarna och ropar högt: *”Herre, Davids son, förbarma dig”*. Och hon hade bestämt sig, hon tänkte hålla på så tills Jesus gjorde något. Till slut var det lärjungarna som inte orkade med henne längre och försöker få Jesus att göra något. Men inte just att bota hennes dotter utan snarare skicka iväg henne.

Vi vet inte varför Jesus bara gick där utan att ge henne något svar. Att det bara skulle handla om att hon inte var en israelit, och att han som var sänd till Israels folk därför inte kunde vända sig till henne, tror jag inte. I så fall hade han kunnat göra som lärjungarna föreslog direkt; förklara saken för henne, att tyvärr det här går inte och skicka iväg henne. Men han gör varken den ena eller det andra, hon får gå där och ropa. Men jag tror inte att det betyder att han inte lyssnade på henne.

"Herre, Davids son, förbarma dig över mig" hörde han henne ropa. Det är faktiskt bara tre olika personer som använder det uttrycket i Nya testamentet. Det är den blinde Bartimaios vid vägen till Jeriko, pappan till en pojke som hade epilepsi och så den här kananeiska kvinnan. Men *"Herre, Davids son"*, är ju en titel som är strikt förknippad med Israels folk. Det måste ha skorrat falskt i mångas öron att en icke-jude ropade de namnen. David var ju judarnas store kung som de var så stolta över.

Kanske det var så att Jesus ville pröva henne vad hon egentligen menade, om hon trodde själv på det hon sa. Menade hon verkligen att han, Jesus, var hennes Herre och Davids son, det vill säga att han i princip hade kunnat göra anspråk på Israels tron. Eller var det ett försök med smicker från hennes sida att kalla honom detta? Att fånga hans uppmärksamhet genom att använda den davidiska kungatiteln om honom. Om vi skulle vara i desperat behov av hjälp från någon skulle vi nog också höja personen till skyarna.

Så när Jesus äntligen talar till henne tror jag han tänker att han vill pröva henne: "tror du på det här själv, att jag är Davids son, ja, men det innebär ju att jag är sänd till det judiska folket, och inte vill du väl att man ska ta brödet från barnen och kasta det till hundarna!"

Detta är det första tillfället då Jesus förlorar en diskussion, det enda tillfället då han blir svaret skyldigt. "Du behöver inte svika ditt uppdrag för att hjälpa mig, säger hon. Att du är sänd till Israels folk utesluter inte att du också hjälper mig, allt jag begär är lite smulor".

Den här berättelsen finns med för att visa på att bön är på riktigt, det leder till förändring. Det finns en mening med att vi ber. Kvinnan vägrade att ge upp och hon fick det hon ville. Hennes liv genomgick en vändpunkt, både för henne och för hennes dotter. Men hennes bön var också en riktig bön eftersom den uppstod i hennes egen livskamp. Det var riktiga behov, verklig nöd som hon gav uttryck för.

Hennes bön, *Herre Davids son, förbarma dig över mig*, får du också stämma in i. Vi ber den i början av varje gudstjänst när vi sjunger: *Herre, förbarma dig*. I den bönen får du ta med alla dina bekymmer, din oro och din kamp.

Och precis som kvinnan får du aldrig ge upp. Fortsätt och be tills något händer. Du kanske upplever att Gud är passiv, att Jesus ignorerar dig. Men det betyder inte att han inte lyssnar och han avvaktar för att du just genom att aldrig ge upp, får din tro fördjupad. Precis som med försvarsmaktens AGU kan vi efterhand se hur kampen fick oss att växa andligt och själsligt. Trons kamp får oss att borra djupare och det är som med trädets rötter: har vi tillräckligt djupa rötter så står vi stadigare i livets stormar.